XXII. évf. 2. szám 2010. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Böjte Csaba: Gondolatok a szabadságról

Schönborn biboros látogatása Medjugorjéban

Igyekezzetek megtartani a lelki egységet a béke kötelékében. Egy a test és egy a Lélek, amint hivatásotok is egy reménységre szól.

Ef 4, 3-4

Megismerni a föltámadás erejét

(Fil 3,10)

A nagyböjt igazi célja az, amit Pál apostol fogalmazott meg a Filippi levélben: *„A hit által megismerni a föltámadás erejét"* Ez az erő olyan hatalmas, hogy képes vizet fakasztani a sivatagban és hegyeket megmozgatni. Az emberi szív sivatagáról és keménységéről van szó. Jézus világosan megmondta: *„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megmentsem"* (Jn 12,47). Vagy más helyen: *„Az Emberfia nem azért jött, hogy lelkeket pusztítson, hanem, hogy megmentsen"* (Lk 9,56).

Milyen másként hangzik ez, mint az Ószövetség „szemet szemért, fogat fogért" törvénye. Aki ölt, annak meg kellett halnia. Az Újszövetség ezzel szemben a kegyelem vallása. Isten irgalmának kiáradása. Ez az irgalom nem a rosszat nézi, hanem a szívet. Ha az ember szívében igazi bűnbánat van, akkor egy egész élet minden gonoszsága eltűnhet egy pillanat alatt. Ezt bizonyítja a jobb lator esete. A bűnbánat legegyszerűbb megfogalmazására megkapta a hallatlan ajándékot: *„Még ma velem leszel a paradicsomban"* (...) Ugyanilyen határtalan bőséggel árad a világra Isten irgalma. Mindenkinek lehetősége van az új életre. Nincs az a szörnyű bűn, amivel ne mehetne az ember Jézushoz, ha bánat van a szívében. Jézus újjáteremti a gonosztevő, a házasságtörő, a rabló, a gyilkos, a csaló szívét. Milyen nagy ez a lehetőség és mégis, milyen kevesen ragadják meg! A bűnök sötét atmoszférája ránehezedik a világra. Ez az igazi környezetszennyezés, mert a szívet teszi tönkre. A bűn megöli a szeretet életét. Hogyan lehet ebből a zsákutcából kimenekülni?

1. Izajás próféta azt írja (43,1): *„Ne félj, mert megváltalak, neveden szólítalak, az enyém vagy. Ha tengereken kelsz át, veled leszek, és ha folyókon, nem borítanak el... Mert én, az Úr vagyok a te Istened."* *„Mert drága vagy a szememben... szeretlek"* (43,4). Az Úr szeretete határtalan. Ha valakit el is borít a bűnök tengere, Ő ott van és megmenti. Ha azonban elutasítja az ember az Ő segítségét, akkor az élete zsákutcába jutott. Ebben a reménytelen helyzetben akar az Úr segíteni: én magam készítem számodra az utat, mert *„magamnak teremtettelek téged."* Ha elfáradunk, ez örömöt és bátorítást jelent a nagyböjti úton: Istené vagyok, bízhatok az Ő gondviselésében.

2. Pál apostol azt írja a Filippi levélben: *„Futok a kitűzött cél felé... Krisztus már magához ragadott... érte mindent elvetettem"* (Fil 3). A megtérésélmény után Pál megtapasztalta Damaszkuszban az újjászületést. A Szentlélek betöltötte a szívét és felismerte Krisztus gazdagságát. A bűn múló örömét csak akkor tudja az ember elhagyni, ha befogadja Krisztus gazdagságát. Akkor válik szeméttét (Fil 3,8) minden bűn, és akkor jön a radikális fordulat az igazi élet felé.

3. Ezt az igaz életet, és ennek szépségeit tapasztalta meg a házasságtörő asszony (Jn 8,3), amikor Jézus azt mondta neki: *„Nem ítéllek el."* Ez azt jelentette, hogy: hiszek benned, bízom abban, hogy képes vagy új életet élni. Értékes vagy a szememben. Ne félj, a régi életed elmúlt, nincs többé rettegés! Milyen jó lenne, ha szentgyónás előtt mindig végiggondolnánk Jézus szavait. Amikor vívódunk magunkban, hogy mit mondjak, hogyan mondjam, a gyóntató atya hogyan fog megítélni – akkor inkább Jézusra kellene gondolni. Ő nekünk is azt mondja: nem ítéllek el, értékes vagy a szememben, szeretlek, bízzál bennem, én új életet adok neked.

Húsvéti előkészületünk így válik egy belső úttá. Szívünk félelmeiben, bizonytalanságainkban elindulunk az irgalmas Isten felé. A Vele való találkozás igazi föltámadást ad, a régi elmúlt, és egy egészen új valósult meg. Új szív és új élet!

Katona István
főszerkesztő

Egység Istennel, egység a testvérekkel

— Gondolatok Nagyböjtben —

„Szent Atyám tartsd meg őket nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi."
(Jn 17,11)

A Nagyböjti időben élünk. Közeledik a Feltámadás, a legnagyobb keresztény ünnep, Krisztus győzelme, a mennyei Atya dicsőségének diadalmas megnyilatkozása. Mindnyájan, akik itt vagyunk, valljuk, hogy Jézus Krisztus Úr az életünkben. Vágyunk tehát rá, hogy ezt az ünnepet teljes fényében, teljes diadalával átélhessük.

Egyház-Anyánk azért ajándékozott meg bennünket a Nagyböjttel, hogy minden évben **megtisztult szívvel, égő vágyakozással siethessünk a Feltámadott elé**. Sok-sok Nagyböjt és sok-sok Húsvét emléke él a szívünkben. Kinek több, kinek kevesebb. Nekem ez a tizedik Nagyböjtöm, amit hitben élhetek meg. Még ez a tíz sem egyforma. Emlékszem az első Nagyhétre, amikor újszülöttként csodálkoztam rá a nagyheti szertartásokra. Úgy alakult, hogy nem volt velem ismerős, alig értettem valamit belőle, mégis örömmel éltem át az Úr ajándékait, mert bizalomteli várakozással vettem részt minden szertartáson. Aztán évről-évre többet és mást mutatott meg az Úr önmagából, így vont egyre nagyobb egységbe Övele. Mindnyájan átéltük már ezt az egységet valami módon, ha nem így lenne, talán nem lennénk most itt a lelkigyakorlaton.

Éppen ezért vágyunk rá, hogy minél teljesebb legyen, minél inkább életünk értelmévé és mozgatójává váljék az Istennel való egység. Hiszen mire is vágyhatnánk jobban, mint hogy az Úr dicsőségére éljünk és az Ő eszközeivé legyünk a lelkek megmentésében?

Szent Pál így tanít erre minket a Rómaiakhoz írt levelében: *„Kérlek tehát benneteket, testvérek, Isten irgalmasságára, hogy adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen a ti ésszerű istentiszteletetek. Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át értelmetek megújításával, hogy felismerjétek, mi az Isten akarata, mi a jó, neki kedves és tökéletes."* (Róm 12,1-2)

Ha vágyunk erre, akkor két feladatunk van. Az első, hogy kérjük Urunk segítő kegyelmét, hogy felismerjük, mit kell tennünk, hogyan nyithatjuk meg egyre jobban Előtte a szívünket. A másik pedig, hogy meg is tegyük mindazt, amire hív. Nem kell sötétben tapogatóznunk, Ő maga mondta a Szentírásban: *„Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek! A lélek ugyan kész, de a test erőtlen"* (Lk 26,41). Amikor tanítványai megkérdezik tőle egy sikertelen „gyógyító szolgálat" után, hogy Mester, mi miért nem tudtuk kiűzni a gonosz démonát, így válaszol: *„Ez a fajzat nem űzhető ki másképp, csak imádsággal és böjttel"* (Mk 9,29).

A farizeusok kérdésére pedig, mikor megkérdezték tőle, hogy az Ő tanítványai miért nem böjtölnek, Jézus így felelt: *„Csak nem böjtölhet a násznép, míg vele a vőlegény? Amíg velük a vőlegény, nem böjtölhetnek. Eljön a nap, amikor elviszik a vőlegényt: akkor majd böjtölnek"* (Mk 2,19-20). Ez a nap pedig már eljött. Ideje, hogy komolyan vegyük Urunk szavát.

Jézus a maga életében adott példát számunkra, amikor 40 napig böjtölt a pusztában.

Anna próféta asszony hoszszú évtizedekig szolgált imádsággal és böjttel a templomban, ezáltal vált alkalmassá arra, hogy közvetítse Isten szavait Mária számára. Nem kétséges hát, hogy valóban böjtölnünk kell. Ám nem mindegy, hogy hogyan!

Mi is **a böjt célja? A szív megtisztulása**. A szív pedig egyképpen tisztulhat meg: a bűnbánat tisztító fürdőjében. Mindez elképzelhetetlen a Szentlélek megvilágosító kegyelme nélkül. Ő ismeri szívünk legrejtettebb titkait, és ismeri Atyánk terveit is az életünkre vonatkozóan.

Ezért kell kérnünk első sorban az Ő segítségét. Hiszen **a keresztény élet nem görcsös igyekezet, hanem szelíd belesimulás a szerető Atya akaratába**. Ha felismerjük, megtapasztaljuk Isten végtelen szeretetét, ez indít bennünket arra, hogy vágyakozzunk böjtölni, hisz ezt az eszközt Ő adja, hogy nagyobb egységre vezessen Önmagával. Ám nagyon vigyáznunk kell! Az emberi természet bűnre hajló, állandóan önmagát akarja előtérbe tolni. Ezért amikor böjtöltünk, akkor is elmondhatjuk, mint minden szolgálat után: *„Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami a kötelességünk volt!"* (Lk 17,10) Így a böjt megmarad annak, ami: eszköznek, amely közelebb von minket Istenhez.

Néha talán mi is beleesünk abba a tévedésbe, amelyet Leó testvér elkövetett, mikor Szent Ferenc megkérdezte tőle, hogy miben áll a szív tisztasága. Leó testvér azt válaszolta: *„Ez abban áll, hogy nincsenek hibáink,*

amit szemünkre vethetnénk magunknak." Ferenc atyánk megmagyarázta neki, hogy mindig van valami, amit a szemünkre vethetnénk. A mi feladatunk az, hogy önmagunkról Istenre emeljük a tekintetünket. Így fejezi ezt ki: *„Annak van tiszta szíve, aki nem szűnik meg imádni az élő és igaz Urat. Akinek az egyetlen törekvése, hogy Isten életére odafigyeljen, és aki képes minden nyomorúsága közepette Isten örök ártatlanságában és örömében fürdeni, mint a porszem a napsugárban."*

Valljuk be, hogy erre a tisztaságra vágyunk, erre az Isten-szerelemre! Kevesebb nem elég, az izzadságszagú önmegvalósítás nem kell... Ennél sokkal többre vagyunk teremtve, ezt érezzük a szívünk mélyén.

Szent Ferenc szavaival: *„Elmerülni Isten dicsőségének szemléletében... és örvendezni azon, hogy ő van, elragadtatásba esni örök ifjúsága előtt, hálát adni neki önmaga miatt; ezt követeli leginkább az Úr szerelme tőlünk, melyet a nekünk adott Lélek kiáraszt a szívünkbe. Ebben áll a szív tisztasága."* Igen, ezért érdemes böjtölni, megtagadni önmagunktól ezt-azt, kisebb-nagyobb dolgokat. Felismerni korlátainkat és Isten erejével túllépni azokon.

Néha elgondolkodom azon, hogy milyen könnyen feladjuk. „Ha böjtölök, türelmetlenebb vagyok az emberekkel, nem böjtölhetek annyit, mert akkor szeretetlen vagyok velük." Igen, türelmetlenebb vagyok. De mit jelent ez? Hogy ez lakik a szívemben. Hála az Úrnak, hogy felismertem! Hisz eddig elfojtottam, felülírtam a magamra erőltetett viselkedéssel. Most eljutottam a határomhoz, már nem tudok „viselkedni". Ekkor két dolgot tehetek: feladom a böjtöt, vagy leborulok az Úr előtt és elsírom Neki: „Látod, ilyen kőszívű vagyok, ennyi telik tőlem. Most gyere Te, **Uram** és **élj bennem, szeress bennem**, add, hogy megtapasztaljam végtelen szeretetedet!" Gondolod, hogy az Úr egy ilyen kérésnek ellenáll?

Ám vigyázzunk Testvérek! A gonosz körbejár a világban és lesi, kit hogyan nyelhet el. Ha vállaljuk a böjtöt, az önmegtartóztatást, mert Urunk szerelme sürget minket, akkor más módon támad. Mind több és több böjtöt, önmegtartóztatást akar „ránk kényszeríteni" addig, míg valóban kárunkra lesz. Mindennél fontosabb tehát, hogy a Lélek bölcsességével keressük a saját utunkat, amelyen az Úr vezetni akar minket. Ő, aki ismer, Ő, aki gyengéd szeretettel szeret. Nem szaladhatunk előre az úton, csak az Ő kezébe kapaszkodva járhatunk rajta.

Van még egy buktatónk a bűnbánat gyakorlásában. Hogy ezt elkerüljük, Pál így figyelmeztet minket: *„Az Istennek tetsző szomorúság ugyanis üdvösségre vezető megtérést hoz, amelyet senki sem bán meg; a világ szomorúsága viszont halálba visz"* (2Kor 7,10). Nem elég, ha szomorkodunk bűneink miatt, mert ennek mélyén lehet az is, hogy csalódtunk önmagunkban, elégedetlenek, türelmetlenek vagyunk azzal, amit Isten kegyelméből már elértünk. Hiába van ilyen szép mázzal leöntve, ez még mindig a világ szomorúsága.

Egy szomorúság vezet megtérésre: ha szomorkodom, mert megbántottam a végtelenül szerető Istent, szétszórtam a kapott kegyelmeket, mert önmagamra néztem ahelyett, hogy végtelen bizalommal egészen Őrá szegeztem volna a tekintetemet. Ha ebben a mély fájdalomban végre bizalomteli pillantást vetek a feszületre és a szentgyónásban engedem, hogy tisztára mosson szent Vérével, akkor már csak egy dolog van hátra: *„Most tehát a cselekvést is hajtsátok végre, hogy amilyen készséges az akarat, olyan legyen a végrehajtás is abból, amitek van"* (2Kor 8,11).

Eddig az Istennel való egységről beszéltünk. Ez az ige azonban átvezet a másik témába: egység a Testvérrel. Hiszen hogyan élhetnénk meg a szeretetet, ha nem az emberekkel való kapcsolatunkban? Nagyon könnyű szeretni Istent, amikor szentmisén vagyunk, amikor elmélyedünk az imádságban, ám sokkal nehezebb, amikor a Testvérünkben jön hozzánk, családunkban, vagy az elesettben, aki estében még rajtunk is taszítani akar egyet. Pedig azt mondja a Szentírás: *„Aki nem szereti Testvérét, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát?"* (1Jn 4,20)

Az új parancs pedig, amely beteljesítője minden addigi parancsnak, így szól: *„Új parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt"* (Jn 13,34-35).

Itt nem lehet köntörfalazni, ez mindnyájunknak szól, akik Jézus tanítványainak gondoljuk önmagunkat. Ha esetleg kétségeink lennének, hogy mire gondol az Úr, elég, ha belelapozgatunk még pár helyen a Bibliánkba: *„Senkinek nincs nagyobb szeretete annál, mint, aki életét adja barátaiért."* Vagy: *„A szeretet mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél..."* (1Kor 13,7). Folytassam? Erre a szeretetre hív minket Isten!

Hogy jön ez a böjthöz? Ez valójában mindennap, minden percben feladatunk. Mégis ilyenkor különösen fontos elgondolkodni azon, hogy **hol tartunk most ebben a szeretetben?** Azt is mindnyájan tudjuk, hogy a böjt nemcsak az ételről való lemondást jelenti, nemcsak az irgalmasság cselekedeteit, hanem szavaink böjtjét is. Itt jutottunk el egy nagyon komoly, szerintem egészen életbevágó témához, melynek Közösségünk életében is nagy jelentősége van. Mit jelent krisztusi szeretettel szeretni egymást?

Van a magyar népnek egy nagy rákfenéje. Sokan sok oldalról, természettudományos szempontból is kimutatták ezt. **A magyar gondolkodás és beszéd igen negatív**. Ez is lehet az egyik oka annak, hogy ilyen „jó helyen" állunk az öngyilkossági, alkoholfogyasztás, stb. statisztikákban. Amikor megtérünk, beszédünk, gondolkodásunk nem alakul át egyik pillanatról a másikra. Pedig nagyon szeretnénk! Hiszen ezt mondja az Úr: *„...mindenki, aki haragszik testvérére, méltó az ítéletre. Ha valaki azt mondja a testvérének: »Oktalan«, méltó a főtanács ítéletére; aki pedig azt mondja: »Bolond«, méltó a gyehenna tüzére"* (Mt 5,22). Hogyne szeretnénk hát, ha megváltoznának szavaink minél előbb? Ám ez nem olyan egyszerű! Hat ránk a világ, amiben élünk, negatív gondolataival. Ráadásul **milyen könnyű ítélkezni**! Pszichológusok által is kimutatott tény, hogy a másik emberben általában az zavar minket a legjobban, ami bennünk rejtező rossz. Amit önmagunk elől is titkolni szeretnénk. Milyen könnyen felszínre kerül ez a másikkal kapcsolatban! Ez nem jelenti azt, hogy feltétlenül nyíltan korholok valakit akár jelenlétében, akár a háta mögött. Jelenthet egy epés megjegyzést: vannak Testvérek, akik... (ezt csinálják, ezt nem csinálják, stb. Nem kell ragozni, talán mindenkinek ismerősnek tűnik.) Vagy amikor a háta mögött beszélgetünk valakiről és nem a jó tulajdonságait, erényeit gyűjtjük össze, hanem a gyengeségei, hibái kerülnek előtérbe. Pedig talán még a jó tulajdonságait sem nekünk kellene számon tartani! Gondoljuk csak meg, így tanít erről Pál apostol: *„Ki vagy te, hogy más szolgája fölött bíráskodol? Saját ura előtt áll, vagy bukik. De állni fog, mert elég hatalmas az Isten, hogy fenntartsa"* (Róm 14,4). Ugye ezt eszünkbe sem jutna megkérdőjelezni?

Nagy példaképem volt Sándorfi István atya abban, hogy hogyan lehet ítélkezés nélkül élni. Mint sokunknak, nekem is nagy fájdalom volt, hogy ilyen hirtelen az Úrhoz költözött. Halála után elgondolkodtam rajta, mi volt az ő egyéniségében az, ami miatt olyan jónak és fontosnak érezhette magát az ember az ő közelében. Rájöttem, hogy az egyik ok éppen ez volt. Ő nem csak tanította azt, hogy ne ítélkezzünk, csak jót mondjunk a másikról, hanem élte is. Nagyon hitelesen. Mindig megtalálta mindenkiben a jót és azt tükrözte vissza számára. Ezért élünk, **ezért ajándékozott minket egymásnak az Úr, hogy ilyen tükröt tarthassunk egymás elé**. Azt tanultam pedagógiából annak idején, hogy ha ez a tükör kicsit torzít is, szebb a valódinál, a gyerek, és a felnőtt is (hisz mindnyájan az Atya gyermekei vagyunk szívünk mélyén), igyekszik ilyenné válni. Ezért tanít így minket Szent Péter is első levelében: *„Tisztítsátok meg tehát lelketeket az igazságnak engedelmeskedve, a nem színlelt testvéri szeretetben. Figyelmesebben, szívből szeressétek egymást..."* (1Pt 1,22). Mennyire vágyunk így szeretni, egymást szívből elfogadni, hibáinkkal, gyengeségeinkkel együtt, hogy ez a szeretet közelebb emelje Testvérünket is az Úrhoz. Akkor viszont meg kell halnunk önmagunknak! Uralkodni szavainkon és gondolatainkon. Nem önerőből, mert az nem megy, hanem az isteni kegyelemre támaszkodva.

Azt mondja a Szentírás: *„...a szív bőségéből szól a száj"* (Mt 12,34). Szavaink megmutatják, mi lakik a szívünkben Testvéreink iránt. Csak Isten szeretete, Szentlelkének kegyelme tudja begyógyítani szívünk sebeit, melyek miatt mi sebzünk, Ő tud megtanítani az igazi elfogadó, alázatos krisztusi szeretetre. Ennek jele, hogy igyekszünk mindig a jót feltételezni a másikról, mentséget találni számára és a hallgatás leplébe finoman beburkolni Testvérünk gyengeségeit.

Persze erre azt mondják: naív vagy. De sokszor hallottam ezt már életemben! Még Testvérektől is. Bizonyára ismeritek azt a mondást: ha egy ember mondja, hogy szamár vagy, legyints, ha ketten, kezdj gyanakodni, ha hárman, vegyél egy nyerget! Hát jó, vállalom! Nézzen naívnak a világ, éljen vissza vele, én akkor is hiszem és várom a jót, még az első negatív tapasztalatok után is. *„Hiszen, aki bennetek van, hatalmasabb, mint az, aki a világban van"* (1Jn 4,4).

Az Emmausz közösség Lelkisége és Életszabályai című füzetben, melyet István atya állított össze, a karizmák elnyerésének eszközeiről szóló részben olvastam egy idézetet Pat Collins atyától, ami nagyon megérintett. Arról szólt, hogy közösségükben szövetséget kötöttek, hogy soha **többé nem fogják egymást elítélni** sem gondolatban, sem szóban, sem tettben. Ha ezt megszegik, akkor a közösség előtt beismerik és bocsánatot kérnek egymástól. Rendkívüli hatása volt ennek a szövetségnek a közösség életére. Virágoztak a karizmák, növekedett a szeretet. Mi gátol minket abban, hogy mi is megkössük ezt a szövetséget? Kimondva, vagy kimondatlan. Akkor megvalósíthatjuk azt, amit a mi Urunk, Jézus Krisztus kért főpapi imájában az Atyától: *„hogy egyek legyenek, mint mi."* Kérjük ezt az Úrtól, amikor szentségimádásra megyünk!

M.A.

Gondolatok a szabadságról

Szabadság. Többen kérdeztétek kedves, nagyra nőtt, szép gyerekeim közül, hogy mi a szabadság, hogy mikor éreztem magamat igazán szabadnak?

Kedves Fiatalok! **A szabadságnak sok arca van!** Néhány kis mozaikkockát szeretnék nektek mutatni, életem néhány olyan pillanatát, amikor körülöttem szétszakadtak a láncok, és én éreztem, hogy szabadon felemelkedhetek és szállhatok.

1. Már játszottam a teológia gondolatával, és csendesen, a magam 25 éves fiatalemberi öntudatával álltam Csíksomlyón a sekrestyében, egy karácsonyi ünnepi szentmise előtti forgatagban. Életemben soha nem miniszt ráltam, és ennek egyik komoly oka a csipkés, fodros ministráns ruha volt. Gyerekkoromban édesanyám ha azt akarta, hogy valahova ne nyúljak, akkor oda tett egy kis darab vattát, csipkét, fodrot és én a magam fiús keménységével azt messziről elkerültem... És akkor ott a szép, csendes karácsonyi misén a jó Rómuáld testvér felkért, hogy perselyezzek. Válaszomra nem is várva, szoknyát adott rám és egy csipkés karinget, és a kezembe nyomott egy zörgős perselyezőt és már kint is voltam a templom hajójában. Egyből leizzadtam, úgy éreztem, hogy minden szem rám tapad.

Láttam magam előtt a nagy tömeget, és benne a sok ismerőst, azokat a lányokat, kik előtt én is, mint minden fiú, imponálni akartam, és most, mint egy koldus nyújtottam eléjük a folyamatosan csilingelő kis perselyt az adományokért. Hihetetlenül nehéz volt! Magamban csak egyetlen mondatot ismételgettem: Szeretlek, Uram! Nagyon szeretlek!

Feladatomat bevégezve, emlékszem leültem a padba, és lassan egy hihetetlen szabadság érzése szállt meg... éreztem, hogy szabad vagyok! Szabad, mert nem az emberek szemében való megfelelési vágy vezetett, hanem a szolgáló szeretet és a jóság. Talán akkor éreztem először igazán szabadnak magamat...

2. Mindig nagyon kevés dologhoz ragaszkodtam, de volt néhány könyv, mely számomra mindennél kedvesebb volt. Az egyik, melyet kölcsön adtam – Nagy Szent Teréz írásai – elveszett, nem tudták visszaadni. Hihetetlen szomorúság, düh és harag volt bennem, hisz a kommunista időben pótolhatatlan veszteség ért. Ültem magamban és dühöngtem. Egyszerre csak belém sajgott: nem jól van így, hisz függök a könyvektől. Éreztem, hogy a birtoklásvágy ural és vezet engem. Nagyon elszégyelltem magam! Bementem a szobámba és szépen, nagybetűkkel, beleírtam minden könyvembe, hogy „Tied és mindenkié!" Majd néztem a könyveket, a mindennél drágább kincseimet, melyet tudatosan mindenki tulajdonává tettem és éreztem, hogy szabad vagyok. Éreztem, hogy nem birtoklom, hanem tudom a szent könyveket, nem használom, hanem élem a bennük foglaltakat és ez ott, akkor hihetetlenül szabaddá tett.

3. Egy kiránduláson vettem részt, és a sátor melegébe éjjel egy lány búját mellém. Abban az évben kezdtem fontolgatni, hogy teológiára megyek. A kedves lány kacér keze derekamra fonódott... Éreztem, hogy mint felnőtt férfinak, most bizonyítani kellene.... felforrt a vérem, de én a bennem érő elhatározástól vezetve, javasoltam egy sétát a friss hegyi levegőn... olyan szépen ragyogtak a csillagok a csendes, hűvös éjszakában és én éreztem, hogy szabad vagyok. Szabad a testi vágytól, szabad a tudatos döntésre, arra, hogy ne vágyaim játékszere legyek, hanem magam határozzam meg, hogy merre is vegyem az életutamat...

4. A teológián az első napokban elvittek minket szüretelni. Ez egy csíki legénynek, ki sokáig, mint minden szegény gyermek a narancsot, szőlőt, barackot déligyümölcsnek tartotta és orvosságnál vékonyabb kiszerelésben jutott hozzá néhányszor évente, a diktatúra alatt, hát... a finom érett gyümölcs óriási kihívást jelentett. Emlékszem, hogy a társaimmal én is neki len-

dültem az érett gerezdeknek, de azt is éreztem, hogy ez egy hatalmas lehetőség az önuralom gyakorlására. Döntöttem, bár senki nem kérte, mégis a gerezd szőlő a kosárba hullott, és elhatároztam, hogy papi hivatásomért nem kóstolom meg három napig a kívánt gyümölcsöt. Kis dolog? Nekem óriási dolognak tűnt, egész nap szüretelni anélkül, hogy egyetlen szemet is befaljak, de azt a szabadságot, amit az a három nap szült bennem, nehezen tudom elmondani nektek... Jó dolog érezni, hogy ha remeg is kezed alatt a tested, de engedelmeskedik akaratodnak. Valami hasonló, mint amikor bringád nyikorgó kerekeivel beveszed életed első hajtűkanyarját és érzed gyermeki szívvel, hogy ura vagy a kerékpárodnak. Jó dolog uralni önmagad!

5. Tanulni soha nem szerettem, a jegyek nem érdekeltek, de a teológián éreztem, hogy ha már lúd, akkor legyen kövér. Szent elhatározással mentem neki a vizsgáknak... a maximumot akartam. Emlékszem, hihetetlenül nehéznek tűntek a vizsgák... de mindent félre tettem, és tudatosan mint a távfutó tanultam... Egyszer szilencium előtt egy levelet kaptam, kedves ismerősöm lelki tanácsokat kért, és én felejtve mindent, a tanulás ideje alatt, a levelére választ írtam... kész lett a csodálatos levél, én legalábbis úgy éreztem, de azt is éreztem, hogy nem a feladatom teljesítésére szántam az időt. Éreztem, hogy ez egy vízválasztó! Döntenem kellett! Nehéz volt összetépni a jól sikerült gondolatokat és szabadon, minden figyelmemet a feladatra, a tanulásra fókuszálni... Abban az évben minden vizsgám jeles lett, és én újból hihetetlenül szabadnak éreztem magamat... Éreztem, hogy akaratomból farhámot fonhatok és testem megzabolázott vágyai, táltos paripáim repítenek, oda visznek, ahova menni akarok... Jó tiszta álmaink útján sebesen szállni!

6. Negyedéves voltam a teológián. Karácsonyi szertartás, ünnepség után egyedül maradtam a kápolnában. Úgy éreztem, hogy roskadozom Istenem végtelen szeretetében, ajándékaitól... Hatalmas vágy tört rám, hogy én is adjak valamit Istenemnek... ott térdeltem egyedül az egyszerű kis kápolnában, a betlehemi kis jászolból felém nyújtotta karját a gyermekké lett Isten és éreztem, hogy értem is adta magát Betlehemben.... Néztem, és éreztem, hogy e végtelen ajándékra csak egy hasonló, véges önmagamat végtelenül odaajándékozó szeretet lehet a válasz. Alázattal leborultam, létemet, tudásomat, mindenemet kezembe vettem és csendesen odanyújtottam a felém hajló Istennek... Éreztem, hogy semmim se maradt, szabad akaratomat, mindenemet odaadtam az Istennek, és mégis addigi életemben soha nem tapasztalt gazdagság érzése töltött be, éreztem, ahogyan mindent odaadva mindent megkaphatok...

7. Elöljáróim Dévára küldtek, egy végtelenül romos, államosított kolostorba, üres kassza, szórvány élet. Egyik nap mise előtt jött egy kedves hölgy, hozott egy roma kislányt, hogy az állomáson találta és hogy fogadjam be.... Nem voltak papírjai a gyermeknek, nem tudtam róla semmit. Nem mertem befogadni, elküldtem, de ők leültek a templomba, és én elkezdtem a szentmisét. Olvastam az evangéliumot, és szólt az Úr: „Aki egyet is befogad a legkisebbek közül, az engem fogad be". Tömör, egyértelmű szavak...! Azon a misén nem prédikáltam, éreztem, hogy az Úr nem szavakat, hanem döntést vár tőlem, újból vízválasztóhoz értem. Néztem a kis, varkocsos gyereket és nagy-nagy alázattal, kicsinységem tudatában az oltárnál igent mondtam rá. Emlékszem, a mise után, fürdés, ruhakeresés, és már ott is ültünk a plébánia ebédlőjében, a kolostor folyosóján. Ültem az asztalnál, velem szemben az álarcos Isten. Éreztem döntésem végtelen súlyát, mely meghatározta az életemet, de mégis, a szeretetre való végtelen szabadságban potyogtak a könnyeim...

Kedves Fiatalok! Hét kis mozaik kocka... de tudnotok kell, nincs két egyforma életút. Mindenkinek a maga szabadságát kell felfedeznie, és megtalálnia. A szabadságot nem lehet adni senkinek, és azt nem lehet megvásárolni és begyűrni sok-sok más lim-lom közé, vagy vitrinben őrizgetni...

A szabadság igazából a végtelen előszobája: a marék por voltodból adódó korlátaid fölé emelkedés. Az a pillanat, mikor kinyílnak szárnyaid és érzed, hogy nem állati ösztöneid, kapzsi vágyaid, alantas indulataid, duzzogó sérelmeid, hanem egyedül csak a Teremtőd akarata szerinti szeretet és a jóság mozgatja tetteid. Csodálatos, mert érzed, hogy Isteneddel, ki végtelenül nagyobb nálad, egy hullámhosszra kerültél, egy légtérben vagy vele. Alázattal érzed, hogy bár végtelenül kicsi, törékeny, sebezhető vagy, mégis Istened egy asztalhoz ült veled.

A tiszta fényben ilyenkor azt is tudod, hogy mindez hihetetlenül törékeny pillanat, mert a kapzsiság, a buja birtoklásvágy, a durva indulat, vérszomjas bosszú, a sértett duzzogás és megannyi más alantas ösztön visszakövetelni porból született otthonát, testedet és szárnyalásodat darabokra törve, le akar húzni, oda, honnan léted vétetett, a korlátok közé. Pillanatok alatt minden darabokra hullhat, de aki megtapasztalta ezt a végtelen szabadságot, a szeretetre és a jóságra való nyitottságot, az tudja, hogy bár földi utazása nem ért véget, de mégis ő ott és akkor, ha csak egy pillanatra is, de hazaért... Szeretettel:

Csaba testvér

Így imádkozik egy abortuszra ítélt magzat

I. Jézust halálra ítélik

Szüleimet a testiség kötötte össze. Mielőtt megszülettem volna, már halálra ítéltek. Nem a szeretet, hanem az önzés hívott az életre. Egyedül Isten szeret engem!

— — † — —

II. Jézus vállára veszi a keresztet

Anyám megkapta az abortusz beutalót a kórházba. A meg nem születettek szégyenbélyegét viselem. Szüleim átkoznak... Valaki talán imádkozik értem?!

— — † — —

III. Jézus először esik el a kereszttel

Az emberek manapság nem ismernek el hozzájuk hasonlónak. Én csak egy nem kívánatos terhességnek vagyok az esete. Egy baleset, melyet könnyen ki lehet javítani. Csak Isten fogad el engem egyedül!

— — † — —

IV. Jézus Édesanyjával találkozik

Nekem nincs anyám, aki megsiratna. Én most egy asszonynak a foglya vagyok, aki meg fog öletni. Anyám talán soha nem ismerte az áldozatos szeretetet. Azért dob el most magától. Istenem, légy irgalmas édesanyámhoz!

— — † — —

V. Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet

Nekem senki nem segít. Még az orvos is anyámnak ad érzéstelenítőt, hogy ne szenvedjen, amikor engem megölnek. Uram! Már nem élnek segítő Simonok! Rád várok egyedül. Segíts!

— — † — —

VI. Veronika kendőjét nyújtja Jézusnak

Senki sem érzi, érti tragédiámat? Miért olyan egyszerű, érdektelen eset az, hogy engem most megölnek? Imáitok ezt meg tudná akadályozni! Kérlek benneteket erre!

— — † — —

VII. Jézus másodszor esik el a kereszttel

Apukám kiszámolta, hogy mennyibe kerülnék neki, ha élek. És mennyi gond... A halálom olcsóbb és kényelmesebb. Ezért meg kell halnom. Talán a szülei tanították meg arra, hogy így mérlegeljen? Így most nem érti, mit is jelent édesapának lenni: azt, hogy a gyermeket Istentől el kell fogadni, és úgy nevelni, hogy Istenhez majd vissza is térhessen! Istenem, bocsáss meg neki is!

— — † — —

VIII. Jézus szól a síró asszonyokhoz

Uram, Jézus! A Téged sirató asszonyok halálodat nem tudták megakadályozni. Az én halálomat sem akadályozza meg senki és semmi. Istenem! Most már csak végtelen irgalmasságodra hagyatkozom!

— — † — —

IX. Jézus harmadszor esik el a kereszttel

Engem ejtenek. Családtervezés, túlnépesedés, emberi tőrvetés... – Nincs helyem, nincs kenyerem széles e világon! Meg kell halnom! Istenem! Meddig tart még engem ez a Föld, mely a legkisebbnek sem ad helyet? Miért akar tőlem megszabadulni? Miért?

— — † — —

X. Jézust megfosztják ruháitól

Uram, Jézus! Tőled elveszik ruháidat, nekem nincs is. Csak bőröm van, melyet egy eszköz hamarosan megragad és tép. Istenem, és én mennyire reszketek ettől!

— — † — —

XI. Jézust a keresztre szegezik

Uram, Téged keresztre szegeznek. Engem darabokra szabdalnak, s megszámlálják részeimet, hogy fertőzést

ne okozzak! Istenem! Bocsáss meg hóhéraimnak, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek!

— — † — —

XII. Jézus meghal a kereszten

Jézusom! Te meghalsz, és én is nemsokára. Te ártatlan vagy. Én is. Emlékezzél meg rólam az Örök Élet Országában!

— — † — —

XIII. Jézus testét leveszik a keresztről

Jézusom, Te Anyád ölén holtan is megnyugodtál, én csak teher vagyok, aki csak a lelkiismeretet tudom nyugtalanítani. Én anyám ölében ezért nem tudok megnyugodni. Uram! Valóban, számomra nem létezik semmiféle ölelés?

XIV. Jézust a sírba helyezik

Jézusom! Téged a sírba helyeznek, engem hulladékként égetnek el. Én most már csak az utolsó ítéletre várok, és akkor Isten előtt szüleimet kell vádolnom gyilkossággal. Uram! Mégis irgalomért könyörgök, hiszen izzik kis szívemben a Tőled kapott szeretetparázs. Engedd, hogy a Te Szeplőtelen Édesanyád lángra lobbantsa szüleim szívében a szeretetet, és megismerjenek téged, a Feltámadottat, csak ez mentheti meg őket! Add Uram, hogy átérezzék a szülői szeretet fenségét és az Istennel való teremtő együttműködés benső örömét és felelősségét! Így majd óvni fogják a további magzatot, s őszinte bűnbánatuk bizonyosan elnyeri Szent Szíved Irgalmát! Ámen.

Ismeretlen szerző

Út a tábortól a szerzetességig

TANÚSÁGTÉTEL

Fiatal tanárként, majd művelődéskutatóként résztvevője, később szervezője, vezetője voltam több tábornak. Így, nagybetűvel: a Tábor különleges volta szinte evangéliumi jelleggel lett sajátos érték az életemben. A tábor az elvonulás, tűnődés, felkészülés, az Istennel való bensőséges társalgás helye, majd az ott kapott lelki ajándékoknak a választottakkal való osztozkodási tere volt mindig. S akkor a Tábor-hegy (micsoda csodás nyelvi „véletlen" ez a szóegyezés...) nem is került még szóba. Hittem, hogy a tábor a nevelés, a lelki növekedés helye.

Rengeteget tanultam egy fiatal pap-barátom összeszedettségre szoktató lelki edzőtáboraiból, a művészeti alkotótáborok szabadság atmoszférájából, az önismeretet fejlesztő tanári „olvasótáborokból", az iskolakísérleteink munka-megosztásainak táborozásaiból. A rendszerváltozás után pedig sorozatban szerveztük az intenzív pedagógus-továbbképző tréningeket, melyeket egy újságíró „gondolkodó tábornak" keresztelt el.

Ilyen pedagógusképző „gondolkodó táborba" szerveztem Illyefalvára azokat az erdélyi, felvidéki, délvidéki, dunántúli tanárokat, s a körükbe 1999-ben ide hívtam pécsi egyetemista hallgatóimat is. (Ezidőtájt még a Janus Pannonius nevet viselő Pécsi Tudományegyetem Tanárképző Intézetében tanítottam.) Történetünk innen indul.

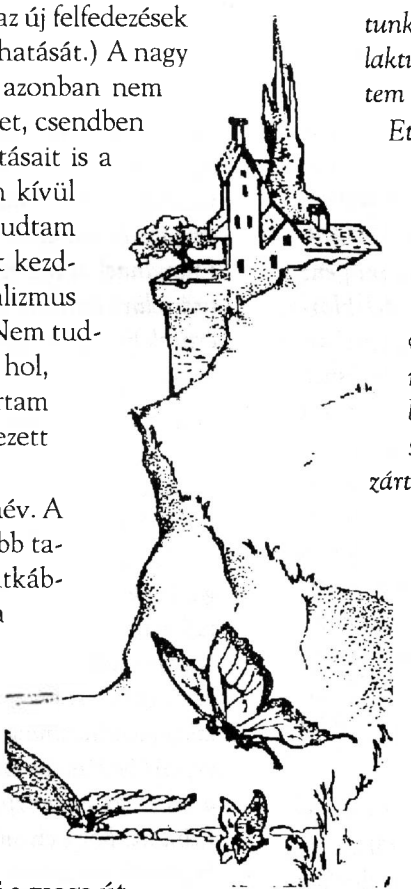
Egy maroknyi egyetemista hallgatóval (kb. tíz fővel) már korábban rendszeres, heti csoportos beszélgetéseink alakultak. Azokat, akik nyitottak voltak a továbbképzés- és a transzcendencia iránt, szívesen hívtam az erdélyi pedagógus-táborba. Erre nyilvánvalóan nem volt kiírva, hogy „keresztény tábor", ez egy szakmai tábor volt. Ugyanakkor diszkréten át volt itatva hittel. Több előadó mélyen elkötelezett közösségi emberként jött, akit hivatása is az egyházhoz kapcsolt. A pedagógia jogi, művészeti, tudományos és társadalmi relációi után természetesen téma volt a vallási viszonyulás is. Ennek kapcsán szót kapott Gergely István katolikus-, Kató Béla református lelkipásztor s egy helyi, Szentlélek-szemináriumokat tartó közösségvezető. Előadásuk után ökumenikus kerekasztalnál folytattuk az eszmecserét, kiegészítve a felekezeti színeket egy görögkeleti teológussal (az azóta pappá lett Tatárka Krisztián tanítványommal).

A tábor utolsó beszélgetésén néhány egyetemista azzal zárta a maga tanulságait, hogy a mindannyiunk tudomására hozta a tényt: neki itt **a megélt élmények hatására megváltozott a világról való nézete. Ez bizony tanúságtétel volt!**

Ezt a hírt tudat alatt szinte a „déjá vu" örömével fogadtam, mintha vártam volna. Mégis, értelmem fegyelmezett parancsára azt mondtam magamnak:

„Nyugi, nyugi, várjunk a lelkendezéssel! Várjuk ki, mit hoz a holnap..." Táborvezető társaim ugyanígy gondolták.

Hazatérésünk után sok-sok visszajelzést kaptunk. Örvendező és kedves levelek, e-mail-ek jelezték, hogy a „táborviseltek" nagy részének ez a továbbképzés igen kemény próbatétel volt. Mintha atlétikai olimpiai edzést kereszteztek volna egy lelkigyakorlattal. Tájékozódási futás... („Kómában vagyok, de ez jó" – írta egy diplomázás előtti fiatal a lelkiállapotáról. Volt, aki „lórúgás erejű" tanulásnak nevezte, s volt, aki „csaknem halálos dózisnak" tartotta az új felfedezések és az önismereti tükör együttes hatását.) A nagy elégedettség és köszönet-özön azonban nem gyengítette el saját értékelésemet, csendben éreztem a tábor hibáit, mulasztásait is a pozitívumok mellett. És – ezen kívül vártam még valamire. De nem tudtam mire! Kissé mérgesen magamat kezdtem hibáztatni, hátha a maximalizmus „fertelmes csapdájába" estem. Nem tudtam magyarázatot találni arra, hol, miben érzem a hiányt, csak vártam még valamire, ami nem következett be.

Eltelt a nyár, újraindult a tanév. A legtehetségesebb, legfigyelmesebb tanítványaim egyike, Timi már ritkábban járt beszélgetős egyetemista körünkbe, de egyszer, az utcán bizalmasan elmondta: megváltozása jeleként elsőáldozási előkészületre jelentkezett egy idős papnál, W. Imre atyánál. Mindez a nyári táborunk után indult el benne. Elindult, **keresi a maga útját**. A hír jólesett és meglepett. Némán nagyot nyeltem, mert miközben nagyon örültem ennek az „indulásnak", féltettem is attól, hogy kudarc éri, vagy csalódik, ha szigorú dogmákkal, vagy kemény személyekkel találkozik. Semmiképp nem akartam erőltetni a lelki mozdulást.

A hit, az ima már helyén volt benne, ezt kiegészítve olyan pozitív kezdeményezésekre hívtam fel a figyelmét, ahol már látható gyümölcse is lett a fölfelényitásnak.

Ekkortájt említettem neki Paray-le-Monial városát, a Katolikus Karizmatikus Megújulás egyik fontos európai helyét. Ajánlottam neki, csoporttársával együtt kettesben menjenek el ide, a francia fiatalok nyári találkozójára. (Hogy érthetővé tegyem az eseményt, pár gondolat erejéig egy betoldást teszek. Idézem Timi történetéhez az események másik szereplőjét, Ditkét, aki legjobb barátnője volt.)

Timi és csoporttársa, Ditke – francia szakosok voltak. Lelkileg összenőtt vidám barátnők.

Ditkét (aki azóta európai szintű oratórium-énekes lett) arra kértem, hogy emlékeit írja meg ezen összefoglalónk számára. Itt átadom neki a szót:

„Tímea a gimnázium első osztálya óta barátnőm. Neki köszönhetem, többek között, hogy most énekelek. Egyetemre, zeneművészeti szakközépiskolába együtt jártunk, egy éven át egyszerű körülmények között együtt laktunk albérletben. 2001 tavaszán viszont átköltöztem a hittudományi lánykollégiumba.

Ettől a tavasztól a Szentlélek, mint jó Kertész, megmetszett minket, hogy a lehető legnagyobb pompánkban fogadjuk majd az életformáló isteni sugarat. Timi tizennégy éves kora óta egyedül nevelte magát, nem kapott vallásos nevelést. Viszont egy mély, természetes hit és az erre való vágy mindig is élő volt benne. Többször együtt mentünk be a templomba. Nyár elején kevesebbet tudtunk egymásról, más órákat hallgattunk, s a vizsgaidőszak, mint mindenki más előtt, bezárta egymás előtt az ajtónkat. Timitől utólag tudtam meg, hogy mélyponton volt, depresszióval küszködött: elfáradt, túl sokat vállalt. Egyidejűleg készült a zeneiskolai, az egyetemi vizsgáira és lelki élete változásaira."

Innentől felgyorsultak az események. Timi letette vizsgáit s már előre jelezte, hogy a korábbi ötletek egyikét valóra váltja, s ellátogat egy francia ifjúsági találkozóra. De nem karizmatikus – hanem ökumenikus táborba, Taizé-be, amely szintén szóba került beszélgetéseinkben. Tűnődtem: ez csak szándék, vagy komoly terv is. Nem volt látható, hogy Timi készülne rá.

A nyár kezdetén lakásomon hirtelen csengett a telefon: Timi szólt bele, amolyan „itt vagyok, ragyogok" jelleggel – megérkezett a Déli pályaudvarra s máris megy tovább stoppal Taizébe.

Abban az évben nem jó hírek jöttek a nyugat-európai utakról. Tudtam, hogy alig van pénze. Kifejezetten veszélyesnek találtam, hogy biztos háttér nélkül, egyedül, címek nélkül vágna neki az útnak, stoppolva. De azt is tudtam, Timi erős akaratú, autonóm fiatal felnőtt, akit nem lehet visszatartani, ha döntött.

Nagyot fohászkodva, azt mondtam a telefonba, hogy az ötlet nagyszerű, támogatom, de... – csak akkor, ha együtt mennek a barátnőjével, ketten.

Határozottan arra kértem, jöjjön el hozzám, s a többit megbeszéljük. Csodálatos szerencsém volt, Timi nem mondott nemet, s ezáltal nyertem annyi időt, hogy telefonon értesítsem az évfolyamtársnőjét-barátnőjét, Ditkét. Azonnal, gyorsan kellett intézni mindent. S hogy nem volt könnyű a háttér, arról szóljon ismét Ditke maga:

„Deme Tamás tanárunk, lelki-szellemi apánk, támogatónk sokszor beszélt nekünk egy zarándokútról Paray-le-Monialba az Emmanuel közösség szervezésében. Már nem emlékszem pontosan, hogyan beszéltünk erről Timivel egymás között, de mint a kamaszok, úgy reagáltunk rá, kis ellenállás volt bennünk az úttal kapcsolatban.

Timivel nyáron elvesztettük egymást szem elől. Én az együttessel jártam énekelni, próbákra, vagy a családdommal voltam egy kicsit. Július végén abban a meggyőződésben éltem, hogy nem megyek Franciaországba.

Timi később mesélte, hogy Taizébe akart utazni pénz híján autóstoppal, de csak a pályaudvarig jutott el. Hozzánk meg éppen ezidőtájt jött egy német vendégzenekar, őket a mi együttesünk látta vendégül. Szükségesnek éreztem, hogy fáradt nővérem és a zenekar mellett ott maradjak segíteni. Kaptam is ezért fejre-koppintást Tamástól, hogy tudjam, mi a sorrend. Telefonon megkérdezte, mi a fontos? Az, hogy kávét szolgáljak fel német vendégeknek, vagy barátnőmet s a Lelket szolgáljam lélekben növekedve. (Áldom az Istent, ahogy a Szentlélek használt minket, mint itt Tamást is.) Meggondoltam az »intést« és az utolsó pillanatban úgy éreztem, nincs más választásom: mennem kell. Július 30-án kiderült, hogy utolsó pillanatban Timi is meggondolta magát...”

Szó, ami szó, restelkedtem, hogy a legjobb tanítványaimat telefonon lerohantam s szinte apai határozottsággal kértem, morogtam közös indulásukért, de úgy éreztem, ezért minden felelősséget vállalnom kell. Nagy volt a tét: a különleges lehetőség vagy elszáll egy magánutazás vagabund szikrázásával (ráadásul veszélyeztetett helyzetekkel), vagy most egy **kegyelmi pillanat ajándékát** megragadhatják: eljuthatnak a saját generációjuk találkozójára, egy valóságos megújulás esélyével. Gyorsan kellett cselekedni, összetereltem a két barátot.

De ez még kevés volt, a Paray-le Monial-i autóbuszos utazás pénzbe került, Timiék viszont olyan szegények voltak, mint a templom egere. Abban a pillanatban nálam is csak annyi pénz volt, hogy az utazásnak egy részére (talán felére) futotta. Folytattam a telefonálást, baráttól barátig.

Félórán belül találtam egy katolikus fiatalembert, Tibort, aki ismeretlenül, pusztán ajánlásra hajlandó volt az utazás hátralévő összegét magára vállalni. Azonnal taxit hívtam és a közben hozzám érkezett Timivel átzúgtunk a városon, egészen a főváros peremére, ahol az építész-tervezőnek bemutattam magunkat, s köszönettel átvettük a felajánlott pénzt. Ő kedvesen hárította a köszönetet, szó nélkül is jelezve – keresztények, egymás közt... Így normális.

Hátra volt még a konkrét egyeztetés, hogy valóban ketten együtt menjenek. Ám ez is csodálatosan alakult. Megérkezett Ditke. Íme, a beszámoló-részlet, ahogy ő leírta:

„Pestre utaztam, s találkoztam 31-én Timivel. Közben Timi elvesztette a kontaktlencséjét... Sok pénz árán, de szerencsésen beszerzett egy másikat, majd újra együtt indultunk Deme Tamásék otthonába. Tamás megvendégelt minket egy kínai étteremben (emlékszem, a maradékot becsomagoltatta nekünk s később még Olaszországban is a kínai desszertet eszegettük). Délután az Emmánuel közösség számára tartott közös szentmise után elindultunk a busszal. Tamás integetett... Másnap értünk Franciaországba. Nagy, katonai sátrakban laktunk.

A gazdag lelki programok ellenére valahol mindkettőnkben jelen volt még a kezdeti ellenállás, az a kamaszos dac. Egyikünk sem tudott feloldódni az idegen környezetben. Természetemnél fogva Timinél könnyebben barátkoztam, de nagyon aggasztott Timi zárkózottsága. Vállalhattunk szolgálatokat: konyhában ételosztásnál, vagy a gyermekmegőrzőben. Timi Paray-ban végig konyhás volt, ott tudott feloldódni. Ilyenkor csillogtak, ragyogtak a szemei, mint később, Istennel egymásra találásuk után mindig. Kenyeret osztott, vagy az étkezések végén tálcákat mosott. Volt, hogy együtt kevertük reggel a tejet egy evezőlapáttal az óriási ételes kondérban... Bántott, hogy elvonul. Kerestem magamban a hibát, hogy milyen barátnő vagyok, ha nem tudok neki segíteni, megbeszélni, ha problémákkal küzd. Ennek ellenére sokat beszélgettünk.

Emlékszem, egyik éjjel a templom mellett kis cölöpökön ücsörögtünk, magunkról és Istenről beszélgettünk. Lelepleztük egymás hibáját, hogy milyen nehezen tudunk bármit is elfogadni a másiktól, az Istentől. Ha például a Mennyországba mágneskártyával juthatnánk be, amit a Jóisten odanyújtana nekünk, akkor azt mondanánk, »ó nem, én ezt nem fogadhatom el, ne fáradj miattam, én ehhez túl kicsi vagyok...«, akkor a saját üdvösségünkre mondanánk »nem«-et a butaságunk miatt. Sokat nevettünk ezen. S ha később észrevettük ezt a hibát a másikban, csak elég volt azt mondani: »mágneskártya«...

Akkor éjjel beszéltünk arról is, hogy mi lenne, ha most Jézus befordulna a templom melletti kis sikátorból, hoz-

zánk lépne, és azt mondaná: »Gyere, kövess engem!« – mit mondanánk Neki? Emlékszem, hevesen vert a szívem és boldog voltam a tudattól, hogy mindkettőnk válasza »igen« volt. Észre sem vettük talán, hogy Jézus a szívünkben valóban jelen volt és kérdezett...

Timivel úgy terveztük, hogy Paray után Franciaországban maradunk. Egy hetet Taizében akartunk tölteni, aztán a kis középkori városkákat szerettünk volna bebarangolni. Jelentős fordulópont volt, hogy Timinek egy Szentmise alkalmával, amikor áldozni ment, az utolsó sorból valaki kilopta a táskájából a pénzét. Ami az enyémben maradt, az nem lett volna elég, hogy Taizé után még utazgassunk.

Egy hét elteltével az Emmanuel közösség hazaindult. Mi stoppal mentünk, majd kiszálltunk Taizé mellett. Sokat nevettünk, fényképeket készítve egymásról, a tájról, nagyon tetszett a szabad élet, a kaland, a »paysage« sok zölddel, virággal, bárányokkal... Miután kividámkodtuk magunkat, elimádkoztunk egy Üdvözlégyet és kiálltunk »komolyan« stoppolni. Az első autó felvett minket.

A sofőr 10 km-re lakott Taizé-től, de annyira megkedvelt minket, hogy (a szokásos francia távolságtartás ellenére) vendégül látott bennünket, megmutatta az otthonát, kertjét, kecskéktől a macskákig s elvitt egészen Taizéig. Könnyes szemmel váltunk el. Csoda volt...

Taizében Timivel kis kétszemélyes sátorban laktunk. Nehéz volt. Timi zárkózottsága, s az én önmarcangolásom megmaradt. Akkor még nem értettem, hogy miért tűnik el gyakran órákra egyedül, magamra hagyva engem is. Tudtam, szüksége van az egyedüllétre, mégis nehéz volt. Mondtam is neki, hogy a mostani Timi nem az igazi Timi. Amit akkor világosan láttam benne, az nem magamtól jött. Ezt nehezen fogadta el. Mondta: én őt nem érthetem, mert érzékenyebben éli meg a dolgokat.

Minden héten egyszer Roger testvér egyenként megáldja a zarándokokat. Timivel mi is beálltunk a hosszú sorba. A sok jövő felé mutató jel közül az egyik itt történt: Roger testvér megszólította Timit, félre hívták és valamit mondtak neki. Timi sem értette elég pontosan, de azt tudtuk, hogy nagy kiváltság volt ez. Még egy csoda.

Aztán eljött az idő, hogy a hazamenetelről gondolkodjunk. Keresni akartunk egy magyar buszt, ahol két pici helyet tudnak szorítani nekünk a visszaútra. Ráakadtunk egy erdélyi busz hirdetésére. Jelezték: Assisi felé mennek haza, de még tudtak helyet adni. Megörültünk, hiszen középkori városokat akartunk bejárni, melyek közt Assisi egy gyöngyszem – igaz, Olaszországban, de a kalandvágyunk annál inkább fűtött minket. Úgy gondoltuk, csak érintjük a kis olasz várost, elidőzünk pár órát és indulunk, Magyarországra. De nem így történt.

A II. Nemzetközi Ifjúsági Ferences Találkozón találtuk magunkat. Mondanom sem kell, hogy pénzünk alig volt, de mindenben részt vehettünk, zarándokcsomaggal. Timi itt már-már oldottabb volt.

Ekkor találkoztunk a »kék ruhásokkal«. Öt aranyos nővér Mária nővérei (SMMI = Sorelle Minori di Maria Immacolata) néven mutatta be magát. Gyakran ettünk velük, beszélgettünk, együtt imádkoztuk a Rózsafüzért. Megszerettük egymást az apácákkal.

Hazaindulás előtt megkérdeztek kettőnket, lenne-e kedvünk velük tartani még egy hétre Olaszországba, ahol lelkigyakorlatot tartanak a hegyek között. Nekem haza kellett jönnöm a zenei együttes miatt, nagy fellépésre készültünk, az Országos Ökumenikus Gospel Fesztiválra. Timi viszont azonnal »Igen«-t mondott. Elment a nővérekkel és elkezdett kinyílni a Jóisten színe előtt ez a Szentlélek gondozta kicsi virág...”

A krónikás jóbarát, Ditke szavaiból is kiderült: lépésről-lépésre történt az átalakulás. A vonzás iránya pedig egyértelmű volt. Mint mágneshez a vasreszelék, ez a kis magyar lány hatalmas energiával repült oda, ahová vonzotta egy ellenállhatatlan erő. Igent mondott...

A többi már szinte egyfajta levezetésnek tűnt ezután. Amikor Tímea kora ősszel hazajött, minden személyes holmiját, zongoráját, könyveit, ruháit odaajándékozta barátainak, mosolyogva.

Legkedvesebb könyvei közül jó párat nekem adott. Például Guy Gilbertet franciául.

A hozzám kapcsolódó beszámolójából egy mondatot emelek ki, amelyet először kimondott: **„Tamás, már nem keresem a helyemet. Megtaláltam!”** A megtalálás a szerzetesrendbeli elköteleződésre, szelíd Isten-szolgálatra vonatkozott. Értettem, értettük egymást: megérkezett.

Aztán sok-sok egyetemi barát mellett én is ott álltam a pécsi pályaudvaron, ahol lobogtattuk a búcsúzás kendőit és gondolatainkat. Timi kihajolt az ablakon és erősen integetett.

A beöltözést, a próbaidőt és az örök fogadalmát követően hét év múlva találkozhattam vele személyesen. Szépséges, kék színű szerzetesi ruháját sokan megcsodálták a Keletiben. A tekintete majdnem ugyanaz volt, mint korábban. Amit a szemében lehetett látni, az felemelte azt, aki belenézett.

Amúgy nem történt semmi különös. Isten táborai a növekedés természetes helyei. És ne felejtsük el: a jó növendékek nevelik nevelőiket...

Deme Tamás

Szent Trifon életútja

Szent Trifon vértanú 225 körül született Kampszada faluban, amely a római birodalomnak a kisázsiai, Frigia tartománybeli Apamia városa mellett helyezkedett el.

Szent Trifon szülei mélyen vallásos keresztények voltak és már elég korán igyekeztek gyerekük szívében meggyújtani az Isten iránti szeretet és odaadás tüzét. Fáradozásuk meg is hozta gyümölcsét. A kis Trifon eleinte libák őrzésével foglalkozott.

Még fiatal korában megkapta Istentől a csodatevés, gyógyítás és az ördögűzés ajándékát. Szent Trifon még gyerek volt, amikor imájára Isten csodákat tett.

III. Gordiánosz római császár (238-244), bár nem volt keresztény, de nem üldözte Jézus követőit. Emiatt Isten megkegyelmezett neki. Volt egy lánya, Gordiana – okos és szép, jó alakú. Híres fiatalemberek jöttek, hogy megkérjék a kezét. Abban az időben a lány súlyos betegségben szenvedett, ördögöktől megszállott volt. A szenvedéstől gyötörve tűzbe és vízbe vetette magát. Jöttek a legtehetségesebb gyógyítók, de végül a szülők beletörődtek abba, hogy betegségére nincs gyógyír. A lány azonban állandóan azt hajtogatta: „Senki nem tud meggyógyítani, csak Trifon." A hozzátartozók azt hitték a szenvedés beszél belőle és nem tulajdonítottak ennek jelentőséget. Amikor már nem volt mit tenni, a császár elrendelte, hogy nézzék meg, van-e a birodalomban Trifon nevű ember és hozzák el a palotába.

Szent Trifon akkor 17 éves volt. Elvitték Rómába, a császár palotájába. Mivel Isten éppen rajta keresztül gyógyította meg Gordianát, Trifon magyarázata – miszerint maga az élő és igaz Isten, akiben hisznek a keresztények, gyógyította meg a lányt – mindenki számára teljesen nyilvánvaló vált.

Sokan elkezdtek hinni és megkeresztelkedtek. A császár otthona megtelt örömmel. A keresztények iránti jóakarata annyira nyilvánvaló lett, hogy már titkos kereszténynek hitték. A császár gazdagon megjutalmazta szent Trifonust és hazaengedte. A gazdagság idegen volt az ifjú szíve számára, emiatt – az úton hazafelé szétosztotta jutalmát a rászorulóknak.

Egy hagyomány szerint megmentette helységének lakóit a kártékony férgektől, amelyek lerágták a fák leveleit és veszélyeztették a kenyérnek valót is. Szent Trifon megsajnálta az embereket és kitárt kezekkel kérte Istent, hogy küldje el angyalát a baj elűzésére. Szent Trifon csodáinak híre messzire elterjedt.

Amikor a római trónt Decius Traianus (249-251) foglalta el, a keresztények számára nehéz napok jöttek. Az új császár nekilátott gyökerestül elpusztítani a kereszténységet. Elrendelte, hogy az egész birodalomban a keresztények térjenek vissza a pogánysághoz. Aki nem engedelmeskedik, haljon meg.

Abban az időben a keleti római tartományok kormányzója Aquilin volt. Jelentették neki, hogy szent Trifon, aki keresztény; különböző ravaszságokat ismer a betegségek gyógyítására; hogy nem tiszteli a császár akaratát; hogy járja a városokat és a falvakat, gyógyítja a betegeket, a hozzátartozóikat meg a kereszténységre való áttérésre csábítja; hogy nyilvánosan gúnyolódik a rómaiak nagy isteneivel. Aquilin rögtön elrendelte, hogy egy csapat menjen Frigiába, keressék meg a bűnöst és hozzák Niceába a bíróság elé, ahol a kormányzás székhelye volt. A szentet könnyen megtalálták, mivel az Isten iránti szeretetéről, számos csodáiról és a hit terjesztésében való szorgalmáról az egész Frigia beszélt.

A letartóztatására küldött csapat híre sokkal előbb jutott el hozzá, mint maga a csapat. Szent Trifonnak elég ideje lett volna elrejtőzni. Ő azonban nem használta ki a lehetőséget. A csapat megérkezéséig az idejét böjttel és imádsággal töltötte. Amikor megérkeztek a katonák, eléjük állt és megadta magát. Amikor az ifjút a bíróság elé vezették, a bírósági hivatalnok Pompianus hangosan odafordult Aquilinhez:

– „Itt az ifjú Anamiából, akit bíróságra hoztunk felséges hatalmad elé."

– „A szemben álló" – szólalt meg Aquilinus – „mondja el a nevét, a hazáját és a sorsát, valamint vallja meg a hitét."

– „A nevem Trifonus, a születési helyem Comsada falu, mely Apamia városa mellett fekszik. Sors nálunk nincs, mert hisszük, hogy minden az Isten akarata szerint történik, nem a sors és a csillagok mozgása szerint, vagy véletlenül, ahogy ti hiszitek. Életem szerint szabad vagyok és nem rabszolga. Csak a Krisztust szolgálom, Krisztus az én hitem, Krisztus az én dicséretem és dicsőségem."

– „Gondolom" – mondta a kormányzó – „eddig nem hallottál a császár parancsáról. Mindenkit, aki kereszténynek vallja magát és nem hajol meg az istenek előtt, át kell adnunk a halálnak. Tehát, térj észhez és mondj le a hamis hitedről, nehogy a tűzbe dobjanak."

– „Ó, bárcsak a tűz és az egyéb kínok által halnék meg az én Istenemért, Jézus Krisztusért!"

– „Hallgass, Trifonus! Tanácsolom, hogy mutass be áldozatot az isteneknek. Látom, testileg fiatal vagy, de az eszed érett, nem szeretném, ha rosszul végeznéd."

– „Az eszem akkor lesz érett, ha tökéletesen meggyónok az én Istenemnek, ha értékes kincsként őrzöm meg a Benne való tiszta hitemet, és ha áldozat leszek azért, aki miattam áldozta fel magát."

– „A testedet tűznek, a lelkedet kibírhatatlan kínoknak adom át" – fenyegette meg a kormányzó.

– „Tűzzel fenyegetsz, ami oltható. Én meg titeket, hitetleneket figyelmeztetlek az örök tűz veszélyére, ami nem oltható. Hagyd el a hiúságot és ismerd meg az igaz Istent, hogy ne akkor bánd meg, amikor már az örök tűzben találod magad!"

Aquilinus elvesztette a fejét, amihez addig a méltósága miatt ragaszkodott, dühbe gurult és megparancsolta, hogy kínozzák meg az ifjút: vegyék le a ruháját, akasszák fel egy fára és addig verjék, amíg le nem mond az Istenéről. Amikor a vádlott meghallotta a parancsot, rögtön elkezdett vetkőzni.

Három órán keresztül kegyetlenül verték a fiút. Az egész testét sebek és vér borították. Ennek ellenére nem csak, hogy nem mondott le hitéről, de egy hangot sem adott ki. A számtalan seb okozta éles fájdalmak belesüllyedtek az Istenhez való mély szeretetébe és végtelen odaadásába.

A kormányzó elrendelte, hogy újra zárják be és körutazásra indult a tartományba. Miután visszajött, megint bíróság elé hívta.

– „A hosszú börtön elég büntetés volt" – kérdezte – „ahhoz, hogy engedelmeskedj a császár parancsának és térdelj le az istenek előtt?"

– „Az én Uram és Istenem Jézus Krisztus, akit tiszta szívből szolgálok. Neki, az igazi császárnak és Istennek engedelmeskedem és előtte hajtok térdet!"

A kormányzó elrendelte, hogy szöget üssenek a talpába és mezítláb vigyék a havas városi utcákon, miközben folyamatosan verjék. Ilyen kínzás után újra bíróság elé állította az egész város szeme láttára:

– „Meddig nem törődsz a kínokkal Trifonus? Meddig nem érint a fájdalom?"

– „Meddig" – válaszolt neki Szent Trifonus – „nem ismered el Krisztus erejét, amely velem van és meddig kísérted a Szentlelket?"

Új kínzási parancs következett, de hiába. Aquilinusnak nem maradt más, minthogy kimondja a halálos ítéletet: Trifonust vezessék ki a városból és karddal fejezzék le! Lefejezése előtt szent Trifonus kelet felé fordult, hálát adott az Istennek, hogy mártírkoszorúval tüntette ki és kimondta az utolsó kérését – a lelke költözzön fel az égi birodalomba. Amíg imádkozott, lehajtotta a fejét és elhunyt. A hóhéroknak nem volt vele több dolguk.

A helyi hívők elhozták a testét, hogy eltemessék a helyi temetőben, de a mártír megjelent nekik álmukban és kérte, hogy a szülőfalujában temessék el. Ezek után teljesítették az akaratát. 250-ben halt meg. Ereklyéit Kotor város (Montenegró) római katolikus székesegyházában őrzik, amely egyébként Szent Trifonnak, mint a város védőszentjének van szentelve. Szent Trifon a bolgár néphitben a szőlő védőszentje.

(Fordította: Malinov Emil)

Ima Szent Trifon vértanúhoz

Ó, Krisztus szent vértanúja, Trifon! Hallgasd meg most, és minden időben, Isten szolgáinak imáit, és légy közbenjárónk Isten előtt. Amint egykoron, Róma városában, a gonosz által gyötört császár lányát meggyógyítottad: bennünket is, életünk minden napján, ugyanúgy őrizz meg a gonosz álságos ármánykodásaitól, de leginkább légy közbenjárónk életünk utolsó óráján. Könyörögj az Úrhoz, hogy az örökkévaló boldogság és öröm részesei lehessünk, hogy Veled együtt méltók legyünk dicsőíteni az Atyát és a Fiút és a Vigasztaló Szentlelket, örökkön örökké. Ámen.

Schönborn bíboros Medjugorjéban

Dicsértessék a Jézus Krisztus! Kedves Testvéreim, akik itt vagytok a templomban, a templom körül és a sárga épületben! Mindannyian tudatában vagyunk annak, hogy mekkora kiváltság számunkra, hogy az Új Évet nem pezsgővel kell ünnepelnünk... lehet, hogy később. Ünnepelhetjük Máriával, Józseffel, a jászolban fekvő Gyermekkel, és a pásztorokkal ezt az Új Esztendőt. Mindannyian azért jöttünk Medjugorjéba, hogy ezekben a napokban közelebb legyünk az Úr Édesanyjához. Pontosabban, azért jöttünk ide, mert tudjuk, hogy az Úr Édesanyja közel van hozzánk. Vele akarjuk elkezdeni az Új Évet.

Az első dolog, ami megérint, amikor a jászolra és a pásztorokra gondolok, hogy nem voltak ott angyalok. Itt a jászolnál áll ugyan egy angyal, de az evangélium nem beszél angyalokról. Ők a mezőn voltak, ahol a pásztorok és ott egy egész sereg angyalt láttak. Mária és József nem láttak angyalokat, ők csak hallottak róluk, a pásztorok beszélték el nekik a történteket. Ti sem láttátok a Gospát, de vannak itt olyan személyek, akik beszéltek róla. És mi bízunk benne, hogy Isten Anyja valóban közel van hozzánk.

A hit hallásból ered. A mai evangélium lényege először is az, hogy elsősorban a hallásról van szó. Az Örömhírt először is meg kell hallanunk. Van két fülünk, két szemünk és csak egy szánk. Ez azt jelenti, hogy sokat kell hallgatnunk, sokat kell néznünk és csak azután beszélnünk. És mit beszéljünk? Beszéljünk arról, amit láttunk és hallottunk. A világnak új evangelizációra van szüksége. Ez pedig úgy történhet meg, ha az emberek nem hallgatnak arról, amit láttak és hallottak. Mindannyiunknak van hitünk, amelyet kaptunk, és a keresztség által feladatunkká lett, hogy ezt a hitet továbbadjuk.

A pásztorok elbeszélték azt, amit láttak és hallottak és így terjedt tovább az Örömhír. Az Evangéliumot, az Örömhírt a hiteles emberek továbbadták. Akik hallották, látták is. Az Ige és az élet fedték egymást, összhangban voltak egymással. Amiről a tanúságtevők tanúságot tettek, azt az életükben meg is valósították. Hogyan válhatunk az Örömhír tanúivá? Először is Máriára kell tekintenünk. Mária megőrizte szívében a történteket és elmélkedett róluk. Testvéreim, ami most, a mi időnkben legfontosabb és a legsürgetőbb, az az imádság. Ezt szomorúsággal a szívemben mondom, mert tudom, hogy keveset imádkozunk. És azt is tudom, hogy az imádság az élet. Az Istennel való élő kapcsolat nélkül az életünk szárazzá és üressé válik.

Mire hív bennünket szüntelenül Isten Anyja? Imádkozzatok! Legyen meghatározott helye az imának az életetekben. Legyen ez egy jó elhatározás itt az Új Év kezdetén papok, diakónusok és mindnyájunk számára. Imádságra szentelt idő. Olyan sok erőt, örömet, világosságot kapunk az imádság által! Kérjük meg Máriát, hogy segítsen többet imádkoznunk! Ha imádkozunk, akkor a szavaink megtelnek élettel és tanúságtételünk hiteles lesz.

Pál apostolról szeretnék néhány szót szólni. Befejeződött Szent Pál éve és elkezdődött a papok éve. Pál apostol szava azért erős, mert tele van élettel. A mai olvasmányban azt hallottuk, hogy Isten elküldte Fiát, hogy mi is fiakká lehessünk. Szent Pál azt mondja, hogy meghívást kaptunk arra, hogy fiakká és ne rabokká legyünk. Úgy, ahogyan Jézus Isten Fia. Ezáltal Istent Atyánknak hívhatjuk. Ennek az évnek kezdetén Szent Pál azt mondja nekünk, hogy fiak vagytok és nem rabok. Hiszem, hogy Medjugorje olyan hely, ahol sokan gyónnak. A szentgyónás a bűnök rabságából való szabadulás eszköze. Semmi sem köthet bennünket a bűnhöz. Isten azt akarja, hogy az Ő fiai legyünk, Isten szabad gyermekei. És ezért ajándékozta nekünk a bűnbánat szentségét. Alakítsunk ki Istennel új kapcsolatot – Abbának, Apukának hívjuk! Jézus arra hívott meg bennünket, hogy legyen bizalmunk Benne, hogy higgyünk az Istenben. Sok félelem van bennünk Istennel kapcsolatban. Jézusom, bízom Benned! Jézusom, bízom Benned! II. János Pál pápa örökül hagyta nekünk a következő üzenetet: Bízni Isten irgalmában, bízni Jézus irgalmában. A bizalom lehet hősies cselekedet is, amikor az élet nehézzé, amikor házasság teherré válik, amikor egy betegség összetör bennünket, amikor nem tudjuk, hogyan tovább, mert elveszítettük a munkahelyünket... akkor kell tudnunk mondani: Jézusom, bízom Benned! Ez hősies cselekedet. A bizalom valóban a hit cselekedete. Nézzük csak Máriát! Máriánál senki sem bízott, hitt jobban... Jézusom bízom Benned! Ez legyen a mi programunk az előttünk álló évben.

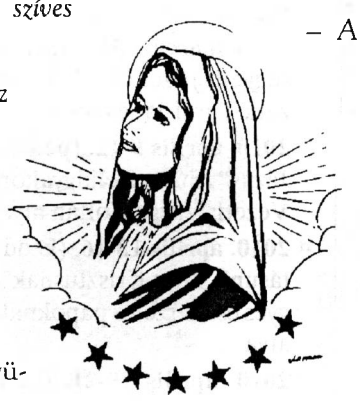
Már éjfél van, és kinn lövöldöznek, de mi nem lőni fogunk, hanem imádkozni. Nem lövöldözni fogunk, hanem énekelni. És egy utolsó mondat: a pásztorok visszatértek, dicsőítették és magasztalták Isten mindazért, amit láttak és hallottak. Mi is haza fogunk menni, és ahhoz, hogy az evangélium tanúivá legyünk, először is dicsőítenünk kell Istent. A pásztorok dicsőítették Istent mindazért, amit láttak és hallottak. Bízom benne, hogy mi, akik itt töltöttük ezeket a napokat, hazatérve dicsőítjük majd Istent mindazért, amit láttunk és hallottunk. És ha majd beszélünk, hinni fognak nekünk, mert a szavaink hitelesek lesznek. Éjfél van, a legjobb idő arra, hogy megvalljuk hitünket és ezzel a hitvallással lépjünk be az Új Esztendő kapuján. Isten áldja meg ezt az évet!

Interjú Schönborn bíborossal Medjugorjéról

II/1. rész

(A Christoph Schönborn bíborossal készült interjú a Vecernji list című horvát napilapból való.)

– *Eminenciás Úr, Ön szilveszter éjféli homíliájában így fogalmazott: „Azért jöttünk Medjugorjéba, hogy különösen közel legyünk az Úr Édesanyjához." Szavai nagy visszhangot váltottak ki. Volna szíves megmagyarázni, mire gondolt?*

– Tagadhatatlan, hogy Medjugorje az elmúlt húsz évben zarándokhellyé vált, amint tagadhatatlanok a zarándokok itteni élményei és az is, hogy az idelátogatók megtapasztalják az Isten Anyjának közelségét. Ez az első látogatásom Medjugorjéba, de 1991, vagyis püspökké szentelésem óta látom Medjugorje gyümölcseit.

– *Miféle gyümölcsökre gondol?*

– Mondok néhány példát:

Papi hivatások. Sok fiatal pap hivatása kötődik ide, akik ha nem is feltétlenül Medjugorjéban, de vele összefüggésben kapták a hivatást.

Azután a megtérések. Elgondolkodtató, hogy előkelőktől az egyszerű kisemberekig a társadalom minden rétegéből vannak megtérők. Idefelé jövet, ahogy Bécsből Zágrábon át Splitbe repültem, egy biztonsági őr megkérdezte, hová utazom. Mikor mondtam, hogy Medjugorjéba, felragyogott az arca, és elmondta, hogy ő is ott tért meg. Néhány hete egy kis vasútállomáson egy munkás beszélte el, hogy miután a felesége meghalt rákban, és ő teljesen elkeseredett, a barátai elvitték Medjugorjéba, ahol élő, örömteli hitet kapott.

A harmadik nyilvánvaló tény pedig a sok gyógyulás. Egy egykori drogos fiatal mesélte el, hogy a barátai valósággal kényszerítették, hogy eljöjjön ide. Azt mondta: amint a busz beért Meugorjéba, valami történt vele. Azonnal meggyógyult, pedig mindannyian tudjuk, mennyi időbe telik egy ilyen gyógyulás.

A negyedik bizonyság: az imacsoportok. Még püspökké szentelésem előtt, a nyolcvanas években ismertem meg egy bécsi medjugorjei imacsoportot. Domonkosként rendkívül nagyra értékeltük, hogy mindig megtöltik a templomot. Ritkán jönnek össze ennyien a bécsi domonkos templomokban, de csütörtök esténként mindig megtelt a templom. S mindmáig hűségesek az imához. Jézus azt mondta, hogy a rossz fa nem terem jó gyümölcsöt, ami azt jelenti, hogy ha jók a gyümölcsök, akkor a fa is jó.

– *A zarándokok csodának tartják Medjugorjét, és addig is, amíg az Egyház hivatalosan nem fogadja el a medjugorjei események természetfelettiségét, valamiféle szentszéki üzenetet várnak. Nemrégen Vinko Pujic boszniai bíboros érsek bejelentette, hogy nemzetközi bizottságot alapít, melynek feladata az lesz, hogy kivizsgálják a medjugorjei történéseket. Ön mit tud erről, és mi a véleménye a hivatalos elismerés iránti igényről?*

– Nincsenek részletes információim erről a bizottságról; de ez nem az én feladatköröm. A Jugoszláv Püspöki Konferencia és a Szentszék Hittani Kongregációja álláspontjához tartom magam, amelyet ésszerűnek és bölcsnek tartok. Három megállapításra emlékeztetnék Medjugorjéval kapcsolatban. Az első a jelenésekre vonatkozik. Dogmatikus vagyok, dogmatika professzor voltam a teológiai egyetemen. „Non constat de supernaturalitate" – ez azt jelenti, hogy az Egyház nem hozott még végleges döntést a jelenések természetfeletti eredetére vonatkozólag, és nem nyilatkozott. Soha sem tagadta, de meg sem erősítette.

– *Ez elég diplomatikus válasznak hangzik, de mit jelent ez a gyakorlatban?*

– Egyszerűen azt, hogy az Egyház még nem hozott végleges döntést. Meggyőződésem szerint ez így helyes. Mindaddig, amíg a jelenések tartanak, az Egyház aligha fog végleges döntést hozni. A jelenések Medjugorje kiindulópontja. A gyerekekkel kezdődött, akik elmondták, hogy látták a Szűzanyát, és elmondták, hogy mit üzen általuk. Mindazt, ami ennek nyomán kibontakozott, azt az Egyház másodsorban fogja vizsgálni. Kezdettől fogva rengeteg zarándok jön Medjugorjéba, intenzív az imaélet, és számos humanitárius szervezet alakult.

(Fordította: S. Andrea)

— A következő számban folytatjuk—

„Drága gyermekek!

Ma anyai szeretettel hívlak benneteket, hogy legyetek világítótorony minden lélek számára, akik Isten szeretetét nem ismerve, sötétségben tévelyegnek. Ahhoz, hogy minél jobban világítsatok és minél több lelket vonzzatok: ne engedjétek, hogy a valótlanságok, amelyek elhagyják ajkatokat, elnémítsák a lelkiismereteteket. Legyetek tökéletesek! Anyai kézzel vezetlek benneteket, a szeretet kezeivel. Köszönöm nektek!"

(Medjugorje, 2010. február 2-án)

Tartalomjegyzék

Katona István: Megismerni a föltámadás erejét 3

M.A.: Egység Istennel, egység a testvérekkel 4

Csaba testvér: Gondolatok a szabadságról 7

Így imádkozik egy abortuszra ítélt magzat 9

Deme Tamás: Út a tábortól a szerzetességig 10

Szent Trifon életútja 14

Schönborn bíboros Medjugorjéban 16

Interjú Schönborn bíborossal Medjugorjéról 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: ETO Print Kft.

Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Lelkigyakorlatok Máriabesnyőn

- **2010. március 1-4.** (hétfő vacsorától – csütörtök ebédig) Nagyböjti csendes lelkigyakorlat kenyéren és vízen minden korosztály számára. Vezeti: Kemenes Gábor atya
- **2010. március 5-7.** (péntek vacsorától – vasárnap ebédig) „Kapj észbe!" Nagyböjti lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Bokros Levente atya
- **2010. március 12-14.** (péntek vacsorától – vasárnap ebédig) Lelkigyakorlat egészségügyi dolgozók, orvosok, nővérek, betegápolók, lelkigondozók, gyógyszerészek részére. Vezeti: Tóth Béla atya (kórházlelkész)
- **2010. március 31 – április 4.** (szerda vacsorától – Húsvét vasárnap reggelig) Szent 3 nap lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Turai János atya
- **2010. április 9-12.** (péntek vacsorától – hétfő ebédig) „Szerelmem Jézus" Ifjúsági lelkigyakorlat a 18-35 év közötti korosztály számára. Vezeti: Varga Zoltán atya
- **2010. április 13-16.** (kedd vacsorától – péntek ebédig) „Papi hivatásunk, mint Krisztusnak lefoglalt élet!" Lelkigyakorlat egyházmegyés és szerzetes papoknak. A lelkigyakorlatot kíséri: Gável Henrik atya
- **2010. április 19-21.** (hétfő délutántól – szerda ebédig) „Ha elhisszük, ha nem: van hitünk" Lelkigyakorlat minden korosztály számára. Vezeti: Dr. Sánta János atya

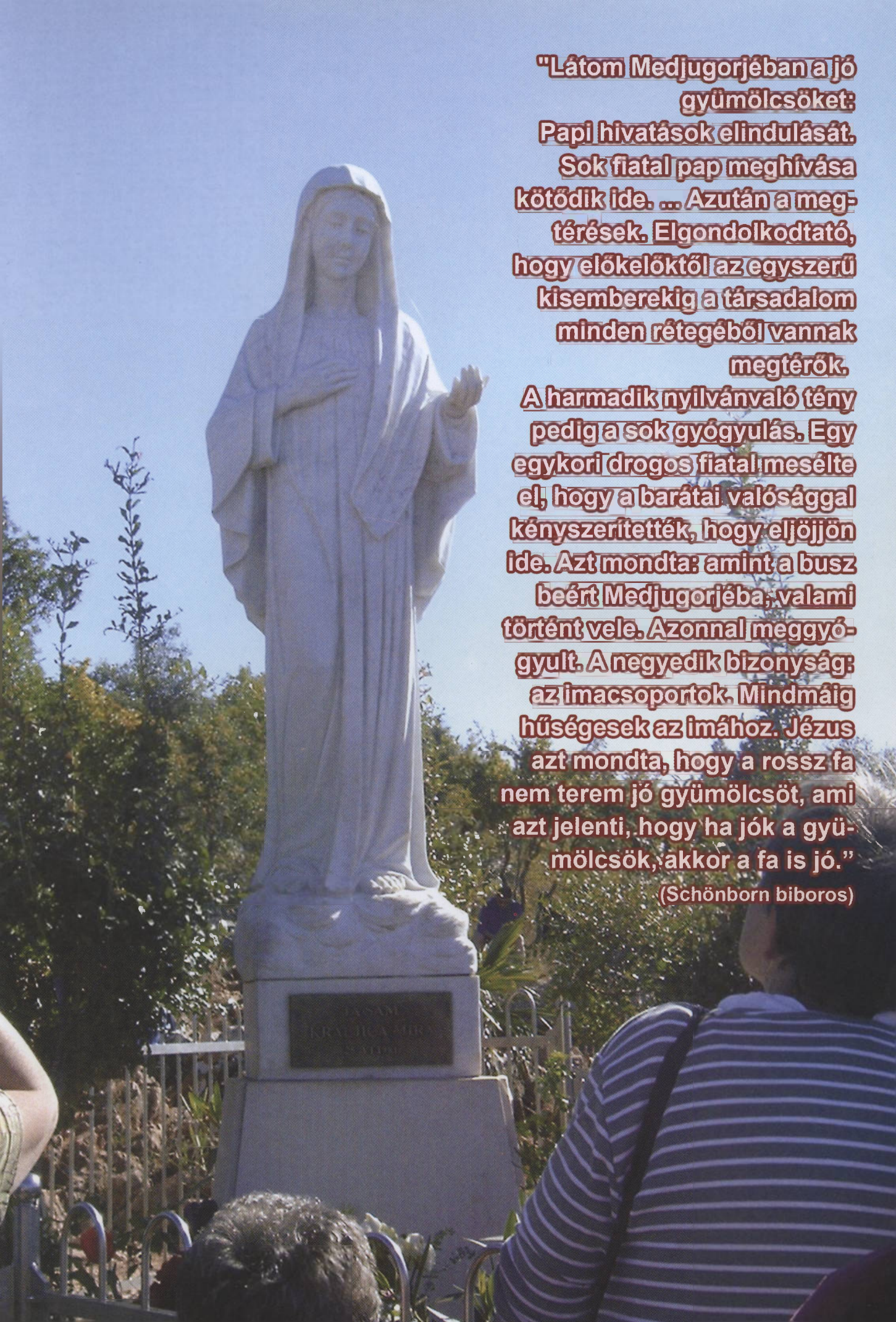
Mater Salvatoris Lelkigyakorlatos Ház
2100 Gödöllő-Máriabesnyő, Kapucinusok tere 3.
Tel: 28/420-176, 510-740
Fax/Üzenetrögzítő: 28/510-742
http: www.matersalvatoris.hu
e-mail: matersal@invitel.hu

- Az elmúlt hónapban megjelentettük **Bruder Jona: Viharfelhők Nínive fölött** című könyvét (600.–Ft).
- Akik **adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 196 223 09-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

Kedves Olvasóinknak kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk!

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

"Látom Medjugorjéban a jó gyümölcsöket: Papi hivatások elindulását. Sok fiatal pap meghívása kötődik ide. ... Azután a megtérések. Elgondolkodtató, hogy előkelőktől az egyszerű kisemberekig a társadalom minden rétegéből vannak megtérők. A harmadik nyilvánvaló tény pedig a sok gyógyulás. Egy egykori drogos fiatal mesélte el, hogy a barátai valósággal kényszerítették, hogy eljöjjön ide. Azt mondta: amint a busz beért Medjugorjéba, valami történt vele. Azonnal meggyógyult. A negyedik bizonyság: az imacsoportok. Mindmáig hűségesek az imához. Jézus azt mondta, hogy a rossz fa nem terem jó gyümölcsöt, ami azt jelenti, hogy ha jók a gyümölcsök, akkor a fa is jó."

(Schönborn biboros)

AZ EMBER JÉZUS KRISZTUS
HISZEN EGY AZ ISTEN, ÉS EGY A KÖZVETÍTŐ IS ISTEN ÉS AZ EMBEREK KÖZÖTT:
AKI ODAADTA ÖNMAGÁT VÁLTSÁGUL MINDENKIÉRT, TANÚSÁGOT TÉVE A MAGA IDEJÉBEN.
1 TIM 2,5-6

200.-Ft